

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 114/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Svrčekom, Antona Bernoláka 1400/74, Ružomberok, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 To 2/2021 z 23. augusta 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 To 2/2021 z 23. augusta 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Zároveň sa domáha jeho zrušenia a vrátenia veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Žiada tiež priznať náhradu trov konania. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia, aby sa vo veci ďalej nekonalo, kým ústavný súd nerozhodne o ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (ďalej aj „špecializovaný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom č. k. BB-4T/10/2020 z 5. novembra 2020 podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil sťažovateľku spod obžaloby prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VII/3 Gv 66/19/1000-12 z 9. apríla 2020, ktorá jej kládla za vinu spáchanie prečinu poškodzovania finančných záujmov Európskej únie podľa § 261 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019, keďže tento skutok nie je trestným činom.

3. Podľa obžaloby [REDAKOVANÉ] (pôvodne spoluobvinený a na základe trestného rozkazu aj odsúdený) v úmysle neoprávnene získať finančné prostriedky z rozpočtu Európskej únie 14. novembra 2017 v obci [REDAKOVANÉ] naviedol sťažovateľku na podanie žiadosti o poskytnutie grantu na projekt v rámci programu ERASMUS. Vyplnil a odoslal v jej mene formulár žiadosti o grant vrátane ním

vyhotovených plnomocnení so sfalšovanými podpismi od partnerských organizácií v Poľsku a Rumunsku pre obžalovanú, ktorá podľa jeho pokynov vyplnila vo svojom mene a podpísala formuláre pre právny subjekt a finančnú identifikáciu ako prílohy tejto žiadosti. Po ich schválení uzavrela ako vedúca neformálnej skupiny Young eco group s príspevkovou organizáciou IUVENTA zmluvu o poskytnutí grantu na projekt Be eco in cool so začiatkom projektu 1. február 2018 a koncom 31. júl 2018 s maximálnou výškou grantu 14 520 eur, na základe ktorej bola 12. februára 2018 na účet sťažovateľky uhradená platba 11 616 eur. Sťažovateľka napriek svojim povinnostiam vyplývajúcim zo zmluvy o poskytnutí grantu poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1 316 eur použila pre svoju potrebu a sumu 10 030 eur v období od 12. februára 2018 do 27. apríla 2018 podľa pokynov [REDAKOVANÉ] mu odovzdala v hotovosti alebo previedla na jeho účet, ktorý ich použil pre vlastnú potrebu.

4. V odôvodnení oslobodzujúceho rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že bolo bezpečne preukázané, že obžalovaná [REDAKOVANÉ] nemala žiadne vedomosti o poskytovaní grantov na konkrétne projekty, pretože s týmito sa dosiaľ nikdy nestretla. Zo strany [REDAKOVANÉ] bola informovaná o projekte len minimálne, a to tak, že malo ísť o nejaké výmenné pobyty. Taktiež bolo preukázané, že ju požiadal o spoluprácu pri podaní žiadosti na poskytnutie grantu na projekt v rámci programu ERASMUS+, ktorý on sám podal, pričom sama mu v tomto smere poskytla len formulár pre právny subjekt a finančnú identifikáciu, ktoré vyplnila vo svojom mene. V konečnom dôsledku potom len podpísala zmluvu a na základe jeho pokynov mu poskytovala peniaze, ktoré jej boli zaslané v rámci prvého predfinancovania a z ktorých jej zostalo asi 700 eur, čo považovala za províziu. Taktiež bolo preukázané, že menovaný ju neinformoval o tom, ako sa projekt realizuje, ako aj to, že ona sama s príspevkovou organizáciou IUVENTA vôbec nekomunikovala, resp. s ňou začala komunikovať až vtedy, keď zistila, že projekt sa nerealizuje. Súd považoval za preukázané, že od organizácie IUVENTA v čase, keď mal byť projekt realizovaný, nedostávala žiadne písomnosti, a taktiež pre túto organizáciu nevypracovávala žiadne informácie a nezasielala žiadne správy, pretože toto vykonával menovaný [REDAKOVANÉ]. Všetky tieto skutočnosti vyplynuli z výpovede samotnej sťažovateľky, z výpovede svedka [REDAKOVANÉ], z výpovedí svedkov, ktorí boli vypočutí na hlavnom pojednávaní, ako aj z konštatovaných listinných dôkazov a z mailovej komunikácie, pričom súd v týchto dôkazoch nezistil žiadne rozpory.

5. Proti tomuto rozsudku špecializovaného trestného súdu podala prokurátorka odvolanie pre nesprávnosť výroku o oslobodení sťažovateľky spod obžaloby v jej neprospech. Následne najvyšší súd napadnutým uznesením napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) a d) a ods. 3 Trestného poriadku a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, argumentujúc, že:

a) najvyšší súd bez akéhokoľvek dokazovania dospel k odlišnému skutkovému záveru ako súd prvého stupňa, čo aj ústavný súd považuje za porušenie označeného základného práva (napr. nález č. k. II. ÚS 506/2013-48 z 9. septembra 2014), v ktorom konštatoval: „odvolací súd musí zopakovať dôkazy vykonané súdom prvého stupňa, ak vykonané dôkazy mali byť podľa názoru

druhostupňového súdu hodnotené odlišne, ako sa stalo v konaní pred prvostupňovým súdom“ (pozri napr. Krajčo, J. a kol. Občiansky súdny poriadok I. diel. Komentár. V. aktualizované vydanie. Bratislava : EUROUNION, 2010, 851 s.: „Iba po opakovaní dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa alebo po vykonaní nových dôkazov môže odvolací súd dospieť k iným skutkovým záverom.“; podobne Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Šínová, R. et al. Občianský soudní řád. Komentář. Praha : C. H. Beck, 2013, 662 s.: „*Odvolací soud nemůže jen základě důkazů provedených soudem prvního stupně dospět k jiným skutkovým zjištěním než soud prvního stupně, tedy aniž by tyto důkazy zopakoval, hodnotil jej jinak než soud prvního stupně. Je zásadně nepřipustné, aby odvolací soud, jestliže se chce odchýlit od hodnocení důkazů soudem prvního stupně, tyto důkazy hodnotil jinak, aniž by je sám opakoval.*“ alebo Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z. a kolektiv. Občianský soudní řád. 7. vydání. Praha : 2006, 1134 s.: „*Odvolací soud zopakuje důkazy již provedené před soudem prvního stupně zejména tehdy, jestliže... by provedené důkazy měly být podle názoru odvolacího soudem hodnoceny odlišně, než se stalo za řízení před soudem prvního stupně.*“). Pretože odvolací súd pojednávanie v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku nenariadil, znamená to, že vzhľadom na znenie § 213 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku nechcel, ale ani nemohol [bez porušenia § 214 ods. 1 písm. a) tohto procesného predpisu] dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať, a to ani „len“ prečítaním znaleckého posudku, ktoré je taktiež potrebné považovať za dokazovanie. Logickým dôsledkom toho je potom záver, že krajský súd nemohol z okresným súdom vykonaných dôkazov vyvodiť odlišný skutkový záver, na základe ktorého rozhodol inak ako súd prvého stupňa.

b) Rovnako v náleze č. k. II. ÚS 387/2010-41 zo 17. marca 2021 ústavný súd uviedol: „Pod právom na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k dokazovaniu treba rozumieť, že účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť podieľať sa zákonom ustanoveným spôsobom na dokazovaní, čo znamená dôkazy navrhovať, byť prítomný na vykonávaní dokazovania (§ 122 ods. 1 OSP) vrátane práva klásť účastníkom otázky (§ 126 ods. 3 OSP) a k navrhovaným a už vykonaným dôkazom sa vyjadrovať (§ 123 OSP a § 129 ods. 1 OSP). Pokiaľ sa tak nestalo, takéto pochybenie možno označiť ako postup súdu, ktorým bola sťažovateľovi ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom“ (m. m. III. ÚS 60/04).

c) Uvedené závery ústavného súdu boli síce vyslovené v súvislosti s civilným procesom a so znením § 213 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ale majú ústavnú dimenziu a sú aplikovateľné aj v trestnom procese, v ktorom má obvinený právo na vykonanie dôkazov v jeho prítomnosti, ako aj právo sa k dôkazom vyjadriť (§ 2 ods. 7 Trestného poriadku) a v ktorom platí zásada ústnosti a bezprostrednosti (§ 2 ods. 18 a 19 Trestného poriadku). Trestný poriadok síce umožňuje odvolaciemu súdu rozhodnúť o odvolaní aj na neverejnom zasadnutí, ale je popretím uvedených zásad trestného procesu, ak otázku pre celé konanie rozhodujúcu (otázku viny obžalovanej) posúdi odvolací súd opačne ako súd prvého stupňa bez toho, aby zákonným spôsobom vykonal akýkoľvek dôkaz. Uvedené zásady trestného procesu sa tak javia ako zbytočné, keďže k záveru o vine obžalovanej dospel odvolací súd bez toho, aby ktorúkoľvek z nich rešpektoval.

d) Odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa nevidel obžalovanú ani svedkov, nepočul, ako vypovedajú a ako odpovedajú na položené otázky. Práve tieto zásady slúžia na to, aby o vine obžalovaného rozhodol súd na základe poznatkov a dojmov, ktoré získal na hlavnom pojednávaní zo styku s obžalovaným či svedkami, a nie iba na základe oboznámenia sa s obsahom spisu, ako to urobil odvolací súd. Pokiaľ chcel odvolací súd dospieť k inému záveru týkajúcemu sa viny obžalovanej ako súd prvého stupňa, mal na verejnom zasadnutí vykonať dôkazy, ktoré mali byť

podľa jej názoru vyhodnotené inak. Keďže tak nespravil, porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým zrušil rozhodnutie špecializovaného trestného súdu vydané v prospech sťažovateľky a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

8. Ústavný súd v prvom rade podotýka, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01). Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (IV. ÚS 170/2022, III. ÚS 678/2021).

9. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nemá právomoc meritórne preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

10. Základné práva na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „sú výsledkové“, to znamená, musia im zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“; napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a ESLP overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy z dôvodov uvedených v bode 5 písm. a) a d) tohto uznesenia:

11. Prihliadnuc na charakter sťažnostnej argumentácie, ústavný súd pripomína, že nevykonáva procesné úkony trestného konania ani nehodnotí (nevyhodnocuje/neprehodnocuje) dôkazy vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní, ale ani všeobecnými súdmi a nemôže ani nahrádzať nimi prijaté právne závery, pokiaľ nie sú v zjavnom rozpore so znením, zmyslom a s účelom vo veci aplikovaných právnych noriem. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený znovu prehodnocovať hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012, III. ÚS 373/2015).

12. Sťažovateľka dôvodí, že najvyšší súd nevykonal dokazovanie, ale dospel k úplne nesprávnym, nezákonným a arbitrárnym záverom ako špecializovaný trestný súd. Tieto závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, ale ani v ustanoveniach Trestného poriadku. Podľa presvedčenia sťažovateľky je nezlučiteľné s princípom spravodlivosti a ústavnosti, aby najvyšší súd takýmto spôsobom zasiahol do rozhodovacej právomoci prvostupňového súdu. Najvyšší súd bez toho, aby vykonal dôkazy, zaviazal záväzne súd prvého stupňa, ako má v tejto veci postupovať.

13. Osobitosťou prerokúvanej veci je skutočnosť, že jej predmetom je zrušujúce rozhodnutie, čo znamená, že konanie na všeobecných súdoch ďalej pokračuje. Sťažovateľka sa usiluje o „kasáciu kasácie“, avšak bude mať možnosť v ďalšom štádiu konania pred špecializovaným trestným súdom uplatniť ochranu označeného práva, a tým aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný prostriedok ochrany tohto práva, ktorého porušenie namieta vo svojej sťažnosti. V danej veci sa teraz súdne konanie nachádza na špecializovanom trestnom súde, ktorý bude vo veci opätovne konať po rozhodnutí odvolacieho súdu.

14. Uvedený právny názor však neplatí absolútne. Ústavný súd už zrušujúce rozhodnutia preskúmaval (pozri II. ÚS 439/2015, II. ÚS 398/08, II. ÚS 152/2016 bod 3) a robí tak aj najvyšší súd (pozri rozhodnutie č. k. 2 Cdo 1/2013; porov. tiež Súkromné právo č. 10 – 11/2015). K tomu je však potrebné uviesť, že k zrušeniu zrušujúceho rozhodnutia dochádza iba v tom prípade, ak dôvody na tento krok sú natoľko závažné, že sa blížia zmätočným záťažiam, a tak znehodnocujú ďalšie konanie. Predmetná vec sťažovateľky však takouto vecou nie je.

15. Ústavný súd dopĺňa, že najvyšší súd v napadnutom uznesení nijako bližšie neprezumoval vinu alebo nevinu obžalovaných. Závery, ktoré viedli najvyšší súd k prijatiu uznesenia, sa týkali najmä podstatných chýb konania, keďže súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona [§ 321 ods. 1 písm. a), b) a d) Trestného poriadku]. Prvostupňový súd tiež podľa názoru najvyššieho súdu nepostupoval správne, keď v zmysle § 256 ods. 3 Trestného poriadku nepripustil spoločnosť IUVENTA – Slovenský inštitút mládeže ako poškodený subjekt na hlavné pojednávanie, čím porušil aj § 46 ods. 3 Trestného poriadku. Bližšie dôvody nesprávneho postupu špecializovaného trestného súdu sú rozvedené konkrétnejšie na s. 11 až 15 v napadnutom uznesení a ústavný súd nemá k týmto záverom žiadne námietky, pretože jeho závery sú jasné, logické a správne.

16. Uznesenie tak žiadne známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti nevykazuje. Skutočnosť, že sťažovateľka má na vec odlišný právny názor, neznamená sama osebe porušenie jej označeného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Navyše, v konaní pred súdom prvého stupňa už aj poškodený bude

mať právo si uplatniť prípadný nárok na náhradu škody, keďže ho súd prvýkrát do konania nepripustil.

17. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie obsiahnuté najmä v čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov realizované všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011, III. ÚS 230/2012, III. ÚS 373/2015).

18. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že sťažovateľka bude mať/má možnosť opätovne uplatniť/hájiť ochranu svojich práv v konaní pred prvostupňovým súdom, a aj preto jej námietky pre porušenie jej označeného základného práva napadnutým uznesením najvyššieho súdu možno hodnotiť ako nedôvodné. Vzhľadom na to ústavný súd podľa zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky odmietol ako neprípustnú v zmysle § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Trestné konanie od svojho začiatku až do jeho konca je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, II. ÚS 476/2017). Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného náprava procesných pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci [orgánov činných v trestnom konaní a súdov (napr. III. ÚS 120/2011, III. ÚS 521/2017, II. ÚS 544/2018)].

20. Trestné konanie vedené proti sťažovateľke nie je ukončené. Sťažovateľka má teda v právoplatne neukončenom trestnom konaní stále k dispozícii všetky procesné práva a opravné prostriedky (odvolanie, dovolanie), v rámci využitia ktorých môže namietať porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

21. *Obiter dictum* k uvádzanej judikatúre ústavného súdu v bode 6 písm. a) až c) ústavný súd poznamenáva, že v tomto prípade tieto argumenty nemohol pre jasné a zrozumiteľné závery najvyššieho súdu akceptovať, keďže nemajú v tejto chvíli žiadnu ústavnoprávnu dimenziu vo vzťahu k najvyššiemu súdu, a nemožno ich teda na daný prípad aplikovať a vyhodnotiť prípadne v prospech sťažovateľky. Procesné pravidlá upravujúce postup v civilnom konaní a trestnom konaní sú upravené značne rozdielne a ich výklad nemožno v tejto veci rozumne zjednocovať. Námietky sú preto tiež nedôvodné.

22. K všeobecnej námietke sťažovateľky v bode 6 písm. d) ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti zjavne absentuje riadne odôvodnenie porušenia zásady verejnosti konania, ktorá je súčasťou procesnoprávných požiadaviek práva na spravodlivý súdny proces, hoci je sťažovateľka kvalifikovane právne zastúpená advokátom. K tomu je potrebné iba poznamenať, že konanie a rozhodovanie na odvolacom súde je bližšie upravené v Trestnom poriadku, konkrétne v piatej a šiestej hlave tohto procesného kódexu, a v zásade umožňuje najvyššiemu súdu rozhodnúť za určitých zákonných podmienok aj na neverejnom zasadnutí, čo sa aj v tomto prípade stalo (a navyše túto skutočnosť nespochybňuje ani samotná sťažovateľka, pozn.).

23. Ústavná sťažnosť v tejto časti zjavne nespĺňa náležitosti ustanovené zákonom, preto ju ústavný súd v tejto časti z tohto dôvodu aj odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu